

Izvadci s Tribine u sklopu promocije knjige Josipa Jurčevića „Slučaj Perković – Spašavanje zločinačke budućnosti“

Pitanje: **Dejan Jović**, savjetnik predsjednika Josipovića radio za britansku obavještajnu službu, na popisu je sto najmoćnijih Srba u svijetu?

Jurčević: Predsjednička pozicija je iznimno bitna za funkcioniranje sustava i sve što se događa je katastrofalno. Sigurnosna situacija u Hrvatskoj veoma je teška i složena, a predsjednički položaj, zbog načina izbora i ustavnih ovlasti po kojima je predsjednik RH odgovoran za funkcioniranje sustava, obavezuje, no ni bivši predsjednik **Stjepan Mesić**, ni aktualni, **Ivo Josipović**, svoje ovlasti nisu koristili na političkim sustavom propisani način. Josipović je samo jednom u javnosti izgubio živce i to kada sam ga u TV sučeljavanju u vrijeme kampanje za izbor predsjednika izravno nazvao 'haaškim predsjedničkim kandidatom' i tada mi se zaprijetio odgovarajući da se „radi o paraobavještajnoj hobotnici kojoj će on 'slomiti kičmu' kada dođe na vlast“. Također je javno priznao kako mu je obitelj Perković pomogla u predizbornoj kampanji što, ne treba posebno podcrtavati, obzirom na tadašnju i sadašnju poziciju Saše Perkovića, jest protuzakonito.

Josipovića sam, više puta pišući o njemu, nazvao trećerazrednim srbijanskim činovnikom jer cijeli njegov mandat, gledano međunarodno politički, obilježen je rehabilitacijom i nastojanjem dovođenja Srbije na pozicije na kojima je bila prije početka devedesetih, odnosno pozicije svojevrsnog „versajskog policajca“ koju je ona imala u geostrateškom rasporedu snaga nakon Prvog i Drugog svjetskog rata na ovim područjima. I nije čudo što je Dejan Jović Josipoviću savjetnik. Naime Dejan Jović se pojavljuje sredinom osamdesetih godina u omladinskom tisku u Hrvatskoj koji je nosila generacija tada blizu trideset godina starih „omladinaca“, a Jović je, tada, u toj skupini predstavljen kao 'najmlađi perspektivni novinar' – imao je tek šesnaest ili sedamnaest godina. Dakle, njegova izgradnja za ovu poziciju traje vrlo dugo. Hrvatske obavještajne službe dobrim dijelom su infiltrirane od Britanaca što se vrlo dobro može pratiti po nekim procesima koji su naznačeni u knjizi. Ili – hrvatske obavještajne službe ne služe Hrvatskim nacionalnim interesima ni hrvatskim poreznim obveznicima koji ih financiraju. Pogotovo je razorena vojno sigurnosna služba i, u tom kontekstu, zanimljive su smrti koje se, kao posljedice „nesretnih slučajeva“, unazad par godina događaju sve do čelnih ljudi vojno obavještajne službe te afere u koje su upleteni s Perkovićem rodbinski povezani bivši ravnatelj Vojne obavještajno-sigurnosne agencije (VSOA) general **Darko Grdić** i njegov dugogodišnji zamjenik, general i peterostruki slavodobitnik Sinjske alke **Ognjen Preost**. Sve te afere su zataškane iz raznih razloga, a kad su novci u pitanju, indikativno je kako su istrage stale što može upućivati na korištenje 'nestalih' milijuna za neke druge svrhe koje se ne smiju otkrivati.

Lustracija samo dio dekomunizacije

Veliki broj onih koji su do devedesete činili krimene ili su u mirovini ili pokojni, no problem Hrvatske su njihovi biološki potomci i ideološki klonovi koji nemaju grijeha prije devedesete, ali ih imaju nakon devedesete, i još uvijek počivaju na toj vrijednosnoj, duhovnoj, komunističkoj paradigmi pa je Hrvatsku potrebno dekomunizirati u javnom prostoru od obrazovanja, kulture, znanosti do javnih medijskih servisa. Dakle lustracija, ali u sklopu, ili samo kao dio dekomunizacije jer sama lustracija neće riješiti problem ako ne dekomuniziramo

Jesu li to najvažnije teme?

Goran Kraljev, kako se predstavio Dalmatinac koji je 25 godina Brođanin, izrazio je skepsu o važnosti pojedinačnog slučaja, a kao primjer naveo je slučaj **Nade Prkačin**, kada u Hrvatskoj imamo 300 tisuća nezaposlenih. Jurčević mu je odgovorio kako je u knjizi dosta prostora posvećeno gospodarskim problemima jer je razumljivo da se gospodarska katastrofa u hrvatskoj događa jer su „te bivše strukture koje su, na kraju krajeva, upropastile i gospodarstvo bivše SFRJ, na jednak način nastavile pljačkati hrvatsko gospodarstvo.“ Rekao je:

-Nije problem na gospodarskoj razini, već u Hrvatskoj problem je najprije na političkoj razini jer se nadzorom politike, pravosuđa i drugih segmenata Hrvatska jednostavno ne može gospodarski revitalizirati. Naime, model privatizacije nije započeo 90. i 91., nego u vrijeme **Ante Markovića**, i ključna događanja u slomu komunizma u Hrvatskoj nije bila na političkoj, nego na gospodarskoj razini. 1945. sve što je bilo privatno opljačkano je i postalo državno, i onda 90. u strogo kontroliranoj privatizaciji prema modelu Ante Markovića.

Ovaj model privatizacije ilustrirao je hipotetskim ulagačem koji u Hrvatsku donosi desetak dvadeset milijardi, ali ništa ne može kupiti jer još uvijek neprivatizirana dobra čekaju osobe iz vrlo uskog i potpuno određenog kruga koji će to kupiti bez ijedne vlastite kune, putem kredita „od Zagrebačke banke koja je pod kontrolom KOS-a itd.“

-P ostoji redosljed stvari: Kolikogod Hrvati u Hrvatskoj i u inozemstvu bili poduzetnički sposobni, hrvatsko gospodarstvo se neće revitalizirati dokle god se ključne stvari ne riješe na političkoj razini, dok se ne promijeni neokomunistički, nepoduzetnički model gospodarstva - zaključio je Jurčević.

Ivicu Bokšića zanimala je, kao se izrazio, 'politička dinastija Krajačić'. Naime, opće je mjesto da su svi hrvatski premijeri i visokopozicionirani 'tehnomenažeri' u vrijeme dok je Perković i formalno bio na čelu obavještajnog aparata – bili 'ruski đaci' (od Gregurića do Čačića barem dio svoga života proveli u Moskvi!) i svi su, zapravo izašli ispod skuta **Steve Krajačića**.

Jurčević mu je odgovorio kako je Stevu i njegova sina Ognjena Krajačića u knjizi naveo u poglavlju „Ozna sve dozna“ a posebno je obradio epizodu Markačevohg 'božićnog lova' u režiji Ognjena Krajačića koja je rezultirala vraćanjem Markača u haaški pritvor. Ovaj slučaj i ku knjizi ukazuje na to da „sin jednog udbaša, oznaša, smješta hrvatskom generalu. To dovoljno govori tko i na koji način upravlja procesima i vlada Hrvatskom!“

Marijan Pejić je uputio pitanje o 'šutnji naše Katoličke crkve' a Jurčević je na to odgovorio:

- Načelno, odgovorni smo mi jer iako politika, u biti, znači utjecati prije svega na svoj vlastiti život. 'Sindrom sakristije' još uvijek je snažan, no Crkva nije samo hijerarhija, nego i mi vjernici a u Hrvatskoj je vjernika, svih religija, preko devedeset posto. UDBA je posebno pratila djelovanje Crkve te je gotovo sve bilo ozvučeno i praćeno. Ipak, u razdoblju od 1945. do 1990. Crkva u Hrvatskoj bila je jedina institucija izvan kontrole UDB-e. Pod kolikim pritiskom i kakav otpor je pružala Katolička crkva ilustrira primjer iz jedne druge moje knjige. Naime, u jednoj Slovačkoj, koja je po površini i broju stanovnika slična Hrvatskoj i u njoj je pretežito katoličko stanovništvo, komunistički sustav je krajem Drugog svjetskog rata i u razdoblju poslije ubio četrnaest katoličkih svećenika, časnih sestara i sjemeništaraca. U Hrvatskoj su ubili 664. Komunistam je u Hrvatskoj uspio nametnuti 'sindrom sakristije', odnosno da se svećenici smiju baviti usko vjerskim stvarima, odnosno da smiju moliti Boga,

krstiti, vjenčavati, pokapati... ali ne i imati ikakvu socijalnu ili društvenu ulogu. Još uvijek je to prisutno te mjere, ne samo u Crkvi, pa se nerijetko pitamo, na primjer, 'zašto se neki povjesničar bavi politikom?'

Jakov Crnogorac – Imate li saznanja je li Perković ucijenjen od UDB-e da u Njemačkoj štiti i ne otkriva detalje vezane za organizaciju i djelovanje UDB-e odnosno obavještajnih podataka?

Perković bi mogao biti zanimljiv njemačkom pravosuđu jer i Njemačka ima 'svoje Perkoviće' što je povezano s njemačkom takozvanom 'novom istočnom politikom' u kojoj su usko surađivale jugoslavenske komunističke i zapadnonjemačke tajne službe. To je razdoblje kancelarâ **Willyja Brandta** i **Helmuta Schmidta** iz SPD-a u kojem se između dvije službe, odnosno dvije države, odvijala razmjena ljudi, odnosno prljava trgovina kada su se pripadnici RAF-a sklanjali i obučavali na području Jugoslavije i u zamjenu su razmjenjivati s nepoželjnim iseljenicima. Ako Njemačka ne bude spremna suočiti se s tamnim stranama svoje povijesti, moguć je dogovor pa bi Perković mogao biti suđen, ali zbog nedostatka dokaza i oslobođen. Pitanje je tog njemačkog samosuočavanja jer Mustač i Perković raspolažu kapitalnim informacijama o toj suradnji. Nedvojbeno je da su likvidacije Hrvata, pogotovo **Branimira Jelića**, izravno povezane s tom političkom, a onda i obavještajnom suradnjom UDB-e i Njemačke u vrijeme otvaranja Njemačke prema Jugoslaviji i Sovjetskom savezu (Ost Politik).

Međusobne tužbe Hrvatske i Srbije za genocid

Kao onaj tko je, sudjelujući u različitim tijelima i djelujući u različitim ustanovama, ali i kao svjedok u Haagu, vidio mnoštvo tajnih dokumenta, javno sam više puta ukazivao kako u Hrvatskoj postoje i djeluju 'četiri C' odnosno 'četiri S' – **Josipović, Pusić, Pupovac i Šimonović** koji već nekoliko godina 'u pravom trenutku' kontinuirano puštaju priče kako treba odustati od tužbe protiv Srbije za genocid. Ako u sljedećoj seriji izbora, od onih za EU parlament, predsjednika RH i na parlamentarnim, ne realiziramo tu slobodu koja je jedina prava vrijednost Domovinskoga rata i poluga koja je u našim rukama, sigurno će doći do odustajanja od tužbe protiv Srbije.

Tko smo to 'mi'?

U Hrvatskoj je potpuni kaos termina, naziva, percepcija, činjenica i interpretacija. U tom smislu, ne samo kod nas, potpuno je zastarjelo govoriti o 'ljevici' i 'desnici'. Ti pojmovi, u starom smislu, ni filozofijski ni politički više ne stoje. U Hrvatskoj se većina građana podijelila na takozvanu 'ljevicu' i takozvanu 'desnicu' ali zbog partitokratskog modela ta većina, bilo na jednom ili na drugom političkom spektru, ništa ne može napraviti. O stanju dovoljno svjedoči činjenica da u Hrvatskoj ne postoji živi bivši predsjednik stranke. Fizički živ, ili politički živ. Ili je pod zemljom, ili je izbačen iz stranke koju je vodio. U Hrvata prevladava socijalno psihološki mentalitet da 'mi ne možemo ništa' iako se sve odluke donose u naše ime jer mi ih biramo i dajemo legitimitet tim odlukama. To 'mi' većina smo građana Hrvatske, i Hrvata, koji smo žrtve gospodarski, socijalno, stručno, znanstveno – štetu nam nanose institucije koje mi biramo i koje mi plaćamo – žrtve su naša budućnost i budući naraštaji. Ako nešto ne promijenimo, ostaje najstrašnija poruka: „Zločin se ovdje isplati!“ Jer, ako preživi ovaj sustav koji čini toliko kriminalnih, zločinačkih nedjela, gospodarskih, političkih, prema vlastitom društvu, najgora je ta dugoročna poruka.

Ivi Paviću na pitanje o ulozi Stjepana Mesića Jurčević je rekao kako je njegov utjecaj, zbog funkcija koje je obnašao i pripadanja određenom krugu ljudi, bio izniman ali je danas Mesićev utjecaj na kretanja u Hrvatskoj zanemariv jer je izvan pozicije moći.